

“És honest que el narrador jutgi les persones a través d'intuïcions”

Rubèn Intente (Castellar del Vallès, Vallès Occidental, 1971) publica en Angle Editorial la seva segona novel·la, *Uniformement desordenat*. La primera, *Mapa mut*, és del 2010.

—El narrador diu que el gruix del que narrarà va més enllà del que sap amb certesa, perquè allò més estimulants i atractiu de la vida no és el perfil barroer de l'anècdota, perquè l'autèntic contingut es troba en el magma de mons interiors que s'entrecruen. Si és un magma, deu ser difícil penetrar-hi i ja no diguem descriure'l, no?

—Al final escrivim allò que ens resulta més fàcil d'escriure. Si tingués la capacitat que tenen altres de fer presents emocions, realitats i situacions, sense dir-les explícitament, només pel joc entre personatges o pels diàlegs, i així descobrir el fons dels personatges, segurament tiraria més cap aquí. Per a entrar en el fons de personatges que en principi li són llunyans, vaig donar al narrador la capacitat divina de conèixer-ho tot, i quan no és així, inventar-s'ho. Fins al punt que arriba a fer judicis i valoracions molt acurades dels personatges, més enllà del que semblen, anant a la rebotiga de la identitat. La història ho facilita perquè a poc a poc descobrim per què aquest narrador sap tant.

—El títol. A banda de la paradoxa, l'heu triat per a indicar que la vida, tot i ser desordenada, és previsible, tòpica?

—En la seva versió més crua i resignada, en el fons, sí. Al títol, hi vam arribar tard, i va ser discutit i tractat amb els editors. Correspon a una fórmula que apareix al final del llibre, “moviment uniformement desordenat”. Em venia molt de gust que fes referència a la química o a la física en el sentit de donar aquesta sensació de mecànica, una mecànica de l'atzar que s'avança a les voluntats. Que nosaltres prenem decisions però que les peces al final s'ordenen al marge de la nostra voluntat i ens hi hem d'adaptar. Tota la novel·la juga una mica amb la idea del joc, de l'atzar.

—Quin paper hi juga l'atzar?

—L'atzar fa que una entrada innocent sense esdevenir previsible, acabi en un final dramàtic. La natura, complexa i aparentment desordenada, reproduïx uns patrons, com són la

Rubèn Intente publica la novel·la *Uniformement desordenat*, en Angle Editorial.

incomprensió mútua i la intolerància, i això donaria una mena de continuïtat al moviment i per tant, una uniformitat, però és la continuïtat i la uniformitat del desordre, del dolor. Jo no sóc gaire ordenat tampoc contestant, però suposo que alguna cosa de fons se'n pot treure.

—Els personatges no semblen tenir cap tret singular, però hi ha un element que provoca una certa tensió, el fet que no tothom accepti l'homosexualitat del fill.

—La intolerància del pare sembla poc lògica perquè és una persona culta i permeable al temps que viu. La de l'amic *skinhead* és més lògica, tot i que sigui un *skinhead* intel·ligent i cultivat que opta per la violència com a projecte intel·lectual de millora de la societat. Després hi ha la suposada tolerància del capellà, que com a educador aparentment és comprensiu. Però el que es va desvetllant és que les peces no són tan clares. El narrador ens indica que la tolerància del capellà és més de bonhomia que de bondat. No són

personatges, però, de llarg recorregut, perquè el llibre els explica a través de quatre pinzellades, que serveixen al narrador per a fer-se'n una imatge sencera. En molts casos es pot dir que el narrador té més intuïció que coneixement.

—El narrador utilitza valors absoluts, com dir d'una dona que sembla fràgil però no ho és.

—Una mica estic protegit perquè són els judicis del narrador. És cert que és un narrador que opina i molt, que imposa un segell personal a la lectura que fa de la realitat. En bona lògica és possible que en molts aspectes l'escriptor s'hi quedi una mica enredat, però també pot ser que no tant. No deixa de ser una cortina protectora, la qual agraeixo molt per no haver de pensar massa si és adequat pensar si som fràgils o no. Però jo sí que penso que hem de poder tenir la llibertat de valorar amb risc les persones. En tot cas, respecte a aquesta dona, el narrador està seduït pel seu caràcter. I al final del llibre reconeix que hi ha personatges amb els quals ha prevalgut el prejudici, la distància. Finalment, és un exercici honest per part del narrador, que no sóc jo, d'exposar criteris que serveixen per a judicar persones a partir d'intuïcions.

Lluís Bonada